

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Krønike-Riim til Børne-Lærdom med Indledning og Anmærkninger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Krønike-Riim til Børne-Lærdom med Indledning og Anmærkninger", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 126. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1829_477A-txt-shoot-idm9144/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Og Persien jeg foretrak
 Den bedste Fred jeg kunde!

Engang min gamle Hoved-Stad
 Vel tog de Franſke Trelde,
 Men der de fik det varme Bad,
 Hvoerfter kom det Kolde!

Med Tyren har jeg prøvet Alt,
 Det Døde med det Gode,
 Men ei engang med Varna faldt
 Storherren mig til Fode!

Vil han, ſaa ſtofsind i ſit Had,
 Slet ingen Godehed ønske,
 Jeg maatte først ved Zarograd
 Hæere en naturlig Grændſe!

For England har jeg al Reſpekt,
 Men nægte ei, mig lykkes,
 Det tjende til vor Lige-Tægt,
 Skald det kunde lykkes!

Al Verden hender Peter Char,
 Han var min Skole-Meſter,
 Ham takker jeg for hvad jeg har
 Ved Øſter-ſø i Veſter!

Har nu jeg Flaade, Konſt og Kram,
 Forſtand paa alle Dele,
 Bliv'r Petersborg et Amſterdam,
 Jeg ſkylder ham det Hete!

L. Sverrig og Norge.

Hvis ikke Tant er Yngling-Tal,
 Fra Sverrigs Konge-Verge,
 Sig ſvang den Vel til Skiringsskald,
 Som thronet heit i Norge,
 Men Tungen der blev Sagas Skjold,
 Mens hende kun paa Fyrrædvold
 Man ſatte Bauta-Stene!

Selv Skide-Konningen var glemt,
 Med ſine Raadmænd ſtrage,
 Hvis ei hans Lignelſe var gient
 I Hellig-Naas Sage;
 Da Gamle Hakon ſank i Grav,
 Førſt Bauta-Steen fik Rune-Stav
 Paa Upsals Konge-Voie!

Al Grunde gif i Synke-Vef
 Kong Hakons Herre-Stamme!
 Med Tvilling-Kronen Magnus Smef
 Det undtes da at bramme;
 Men dog langt bedre ſtædt den var
 Paa Daatter ſin af Valdemar,
 Der vejde Gylden-Empfet!

Vel ſik det aldrig ſiden Bod
 For Nordens ſtore Kone,
 I firehundred Aar dog ſted
 Sig Nordens Tvilling-Krone,
 Saa Riger to, i Aand og Ord,
 Ei bedre gif for Eet paa Jord,
 End Dannemark og Norge!

Nu smeddet er i Nord, af Nyn,
En anden Twilling-Krone!
Til Kvad om den i høien Sky
Har Slættens Fugl ei Tone,
Og har end nye Kroner Glæds,
Dog Tidernes Klæmme-Strands
Omhynger kun de Gamle!

At Kist forbinder bedst i Nord,
Det nægtes kun af Glæde,
Et Tvistsens Væde er det Ord
Dog mellem Fjeld og Snekke,
Og Tiden er saa lig et Hav,
At skal den sige Dømmen af,
Sin Sag vel Snekken vinder!

LI. Danmark.

Er jeg lav, og er jeg lille,
Mine Bætte smaa,
Medens Skipper stande stille,
Kappes til en Ma!
Hoiere end Skytter stærke,
Stige kan den sooge Værkel
Dybere end Kæmper hugge,
Kan og Barnet dukke!

Danmark, deiligst Bang, og Bønge,
Lust med Bølgen blaa,
Kaldtes jeg af boyne Dreng,
Og af Piger smaa,
Under Nyn i grønne Sløve,
Under Kvad paa blante Bøve,

